

JAN BORMS

is fier op de Turn-“fusie”



door Piet Korrel

Jan Borms heeft mij zowat alles verteld over de Koninklijke Belgische Turnbond en keurturnen in het bijzonder. Ik weet nu wat er hapert, waarop men fier mag zijn, wat eindelijk werd bereikt. Maar over zichzelf zei Jan Borms niets. Ik weet alleen dat hij licentiaat-aggregaat is in de lichamelijke opvoeding, dat hij assistent is van professor Marcel Hebbelink aan de Vrije Universiteit te Brussel en dat hij nog tijd vindt om in het Hilo te Gent studenten soepel en leug te houden.

En daarnaast leeft hij voor de Turnkring van de stad Aalst, die nu ongeveer 300 leden telt en met vier Belgische titels ging lopen. Het is niet omdat Jan Borms zo vlug spreekt dat hij niet gemakkelijk te volgen is.

Hij heeft de turnsport zo onder de knie dat hij met woorden, uitdrukkingen en technische termen goochelt waarvoor wij een naslagwerk zouden moeten raad-

plegen. Het is echter niet onze bedoeling wijsheid te verkondigen over een sporttak die wij 35 jaar geleden beoefenden.

Te ver van de natuur af

Amper 25 jaar en reeds «master of Science» in de VS heeft Jan Borms natuurlijk de turnsport ook dieper uitgepeild. Hij heeft gezocht naar het gemis aan publieke belangstelling verscholen zat. Zo stelde hij vast dat onze turners en turnsters ontmoedigd worden door de overheersing der Japanners en Russen. Over het verschil in middelen en tijdgebruik zullen wij het niet hebben. Verder denkt Borms dat turnen voor de toeschouwers minder aantrekkelijk is omdat er zelden spectaculaire topprestaties worden geleverd.

Turnen is veel meer het resultaat van langdurige inspanningen. En dan bekeek Jan het van de psychologische kant. Daar stelde hij vast dat de massa een hekel heeft aan het gebruik van toestellen. Zij kan zich nog neerleggen bij een rijwiel, een bal en een bokshandschoen. Maar zowel in gewichtheffen als in keurturnen heeft zij maling aan de tui- gen waarmee wordt «gewerkt». Turnen staat op dat stuk veel te ver van de natuur af.

Als wij het hebben over de veren turnfederaties in ons land lacht Jan Borms — die in de tijd van het geestdriftvoetbal een rots van een stopper zou geweest zijn — hartelijk. Jawel de 45.000 Belgische turnbeoefenaars liggen — meest door de politiek — te veel verdeeld. Daarbij komt dat het Olympisch Comité maar één van die bonden erkent. Iedereen herinnert zich trouwens hoe Vera Grymonprez in zeven haasten naar de K.B.T. moest overzwaaien om haar biljet voor Tokio niet te verliezen. Zij haalde het reisbiljet en een echtgenoot erbij.

Het kleinzielige gezeur inzake buitenlandse selecties en Olympische atleten hen geworden heeft Raoul Mollet een stunt verwezenlijkt waarop wij nu al tien jaar wachten. Met het nog op de landskampioenschappen, de internationale contacten en Mexico 1968 hebben de «grote drie», de Koninklijke Belgische Turnbond, de katholieke federatie en de socialistische bond voor de proeftijd van één jaar de handen in elkaar geslagen. Misschien niet zo erg naar de zin van de oude heren turnleiders maar volledig meegaand met de tijd. Het selectiecomité en het trainerscomité bereiden volop de wereldkampioenschappen te Dortmund voor en verder de interlands tegen Spanje, Nederland en Engeland, enz.

Nieuw akkoord ondertekenen

De fusie van drie machtige federaties hoopt verder op de nog elke dag beter turnende Vera Grymonprez voor Dortmund en Mexico. Niet als Aalsterse keurturner, niet als lid van de K.B.T., maar als heilige aanhanger — zoals de hevigste wielersfan — is Jan Borms fier en gelukkig met het verwezenlijken van deze samsmelting. Zij is enig in de annalen van de turnsport. De afspraak onder de «Drie» kan niet meer intijds vernieuwd worden voor Dortmund maar als Mexico nadert moet reeds het tweede contract op papier staan. Jan Borms noemt zelfs twee meisjes en twee jongens die hij met het oog op de Spelen van 1968 zou voorbereiden: Vera Grymonprez en Christiane Goethals, François Llevens en Jo Vanden Brempt.

Hij wordt rood tot achter de oren omdat hij een paar Aalstenaars heeft genoemd. Jan Borms is een sportbeoefenaar die nog rood kan worden. Zonder aan politiek te doen...

mei '66